

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.312/2015/4.szám

A Kúria a Dr. Oblat Péter ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága (alperes címe) alperes ellen adó ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. február 25. napján kelt 2.K.27.101/2014/13. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 15. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.101/2014/13. számú ítéletének a felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érinti, támadott részében - eltérő indokolással - hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 176.300 (százhetvenhatezer-háromszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a Vatera, illetve a TeszVesz online oldalakon (a továbbiakban együtt: Vatera) értékesített gyermekjátékokat. Költségként számolta el a Vatera által kiállított számlákat és a postaköltséget. A 2011. évre a felperes 4.820.586 forint önálló tevékenységből származó bevételt és 4.367.487 forint költséget vallott.

Az elsőfokú adóhatóság a 2011. évre szja, áfa és százalékos EHO adónemekben végzett ellenőrzést a felperesnél. A revízió az áfa alapjának és az önálló tevékenységből származó bevételnek a

bevallástól eltérően, a bankszámlakivonatok alapján megállapított összeget, 5.033.280 forintot tekintette. A költségek közül csak a Vatera jutalék számlákat fogadta el. Az önálló tevékenységből származó jövedelmet a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. tv. (a továbbiakban: Szja tv.) 29.§ (1) alapján a megállapított jövedelem 78%-ában vették figyelembe: 2.954.098 forint.

Az elsőfokú adóhatóság a 2011. évre az adóhiánynak minősülő szja adókülönbözet összegét 0 forintban, az áfa összegét 1.006.000 forintban, a százalékos EHO-t 797.606 forintban (összesen: 1.803.606 forint) állapította meg, adóbírságot szabott ki és késedelmi pótlékot számított fel.

Alperes 2889244478. számú határozatával megváltoztatta az elsőfokú döntést: az áfa összegét 955.000 forintra csökkentette, a százalékos EHO-t 807.687 forintra emelte. Így az adókülönbözet összege 1.762.687 forintra emelkedett, az adóbírság és késedelmi pótlék is ehhez képest változott. Az áfa csökkentésre azért került sor, mert a Vatera jutalék számlák áfa tartalmát levonható adóként fogadta el.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével elutasította a felperes keresetét.

Ítéletének indokolása szerint a keresetlevélben hivatkozott Kfv.I.35.721/2011/6. és Kfv.V.35.202/2012/13. számú kúriai ítéletek nem kötik a bíróságot, azonban a Kúria 3/2013. számú KM jogegységi határozata egyértelműen irányadó. Osztotta az alperes álláspontját abban, hogy az adóhatóság az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. tv. (a továbbiakban: Áfa tv.) 147.§-a alapján nem a számlakibocsátás hiánya miatt állapított meg adófizetési kötelezettséget, így az e körben tett felperesi előadás irreleváns. Éppen így irreleváns a felperesnek az Áfa tv. 159.§ és 169.§-aira való hivatkozása. A jogegységi határozatban foglaltakra tekintettel önmagában a bejelentkezés elmaradása, elmulasztása nem eredményezheti a felperes előnyét a szabályszerűen bejelentkezett adózókkal szemben. E körben felperes hivatkozásai irrelevánsak voltak, épp így irrelevánsak az EU 2006/112 EK irányelvre vonatkozó előadásai is.

Az alperes nem sértette meg az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. tv. (a továbbiakban: Art.) 138.§ (1) és (2) bekezdésében foglaltakat sem, hiszen nem csak a fellebbezés körében, hanem határozatában rögzítettek szerint is egészében vizsgálta az elsőfokú határozatot és azt a felperes javára változtatta meg. Nem volt igazolt az sem, hogy sérült volna az Art. 97.§ (6) bekezdése. A keresetben előadott matematikai hivatkozásokat pedig - figyelemmel azok irreleváns voltára - mellőzte az elsőfokú bíróság.

A bankszámlakivonatokon szereplő áruk visszavétele tekintetében a

bíróság - mellőzés terhe mellett - bizonyításra hívta fel a felperest, melynek a felperes nem tett eleget, állítván, hogy erre nem ő köteles, így a bíróság a bankszámlakivonatok tekintetében a hivatkozottakat mellőzte.

A jogerős ítélet indokolása szerint a felperes volt az, aki a tételes költségelszámolást választotta, így utólagosan azt az adóhatóság nem választhatta a felperes helyett, nem sérült az Art. 1.§ (6) bekezdése, és az alperes helyesen hivatkozott az Art. 49.§ (1) bekezdésére. Egyébként a költségigazolás tekintetében szintén a felperesnek kellett volna bizonyítékait előterjeszteni, ennek azonban nem tett eleget.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a kereseti kérelemnek megfelelően az alperesi határozat hatályon kívül helyezését kérte, mert az elsőfokú bíróság tényeket kirívóan iratellenesen értékelte, okszerűtlen okfejtést nyilvánvalóan téves, logika szabályaival ellentétes megállapításokat tett.

Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor ítéletében azt taglalta miért ért egyet alperessel és nem a kereseti kérelmet bírálta el.

Előadta, a keresetmódosításra a 3/2013 KMJE határozatra tekintettel került sor, vitatva az ingó értékesítés bevételeinek, a költségek megállapításának módját, ami más bizonyítást kívánt meg. Nem felel meg az iratoknak, hogy nem tett volna eleget a Pp. 164.§-ában foglalt bizonyítási kötelezettségének, hiszen előkészítő iratában kifejtette vonatkozó álláspontját. A bankszámlakivonat okirati bizonyíték, mely esetben a bíróságnak a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III.tv. (a továbbiakban: Pp.) 193.§-a alapján kellett volna eljárni.

A jogerős ítélet sérti a Pp. 213.§ (1) bekezdésében foglaltakat is, mivel a bíróság nem tért ki érdemben arra a felperesi előadásra, hogy az alperes ugyan azt a bizonyítási eszközt használta, mint a felperes. Bizonyíték és bizonyíték között a bíróság által igényelt megkülönböztetés nem alkalmazható. Tévesen történt hivatkozás az Art. 49.§-ára is, ugyanis az az önellenőrzésre és nem a bevallás utólagos ellenőrzésére irányadó jogszabály.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását indítványozta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria a Pp. 272.§ (2) és 275.§ (2) bekezdései következtében a jogerős ítéletet csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között, az ott megjelölt jogszabályok alapján vizsgálhatja felül, kivéve, ha a pert hivatalból megszünteti, vagy ha a határozatot hozó bíróság nem volt

szabályszerűen megalakítva, illetve a határozat meghozatalában olyan bíró vett részt, akivel szemben a törvény értelmében kizárók áll fenn.

Erre irányuló kérelem hiányában a Kúria nem érintette a jogerős ítéletnek a 3/2013. számú KM jogegységi határozattal összefüggő, a rendszeres és üzletszerű tevékenységhez kapcsolódó áfa fizetésre vonatkozó megállapításait.

Az un. vaterás ügyletek adójogi megítélése kapcsán hozott ítéletek ellentmondásait a jogerős ítéletben hivatkozott 3/2013. KM jogegységi határozat oldotta fel. Az ügyletekből származó bevétel személyi jövedelemadózás szempontjából való minősítése a felek között nem volt vitatott, arról az elsőfokú bíróságnak sem kellett határozni. Az elsőfokú bíróság által elbírálandó kereseti kérelmet tartalmazó, törvényes határidőn belül előterjesztett keresetlevélnek a bírósági felülvizsgálat kereteit meghatározó indokai szerint a felperes kifejezetten azért támadta az alperesi határozatot, mert álláspontja szerint nem állt fenn áfa adóalanyisága.

Alperes határozatát 2013. december 6-án kézbesítették a felperesnek. A felperes azonban csak 2014. május 12-én, az első tárgyaláson 4/F/2. alatt adta elő először (majd később 9. sorszám alatt kiegészítette), hogy az alanyi mentesség utólag is választható, annak határát nem lépte túl, mert alperes egyrészt az áru visszavétek ellenértékét is bevételként számolta el, másrészt a bakszámlán szereplő kártyás vásárlás tételeket alperes tévesen nem fogadta el költségként. 2015. január 19-én, 11. sorszám alatt hivatkozott arra, hogy tételes költségelszámolás helyett 10%-os költségátalányt kellett volna elszámolnia alperesnek. A kereseti kérelem ezen változtatásai az alperesi határozatnak olyan elemeit érintették, amelyek az alperesi határozat egyéb rendelkezéseihez képest jól elkülöníthetők, amelyek vitathatóságát/vitatandóságát nem befolyásolta, nem érintette a 3/2013. KMJE meghozatala.

A Pp. 335/A.§ (1) bekezdése szerint a felperes a keresetét legkésőbb az első tárgyaláson változtathatja meg. A keresetet azonban a közigazgatási határozatnak a keresetlevéllel nem támadott önálló - a határozat egyéb rendelkezéseitől egyértelműen elkülöníthető - rendelkezésére csak perindításra nyitva álló határidőn belül lehet kiterjeszteni.

A felperesi keresetváltoztatások kereset kiterjesztések voltak, amelyekre a perindításra nyitva álló határidőn túl került sor. A közigazgatási perekben a kereset kiterjesztés korlátozása a keresetindítási határidővel oksági kapcsolatban álló intézmény: elkésett kereset esetén a keresetlevél idézés kibocsátás nélküli elutasítására, vagy a per megszüntetésére kerül sor, az alperesi határozatnak csak egyes részeire vonatkozóan pedig a Pp. 335/A.§

(1) bekezdése akadályozza az elkésett kereset érdemi elbírálást.

A felülvizsgálati kérelem a felperes elkésett kereset kiterjesztéseihez kapcsolódott. A Kúria észlelte, hogy az elsőfokú bíróság érdemben jogszerűen járt el, amikor ezekben a kérdésekben is elutasította a felperes keresetét, de tévedett, amikor nem a Pp. 335/A. § (1) bekezdés alapján határozott. Erre figyelemmel a Kúria az első fokú bíróság ítéletének felülvizsgálati kérelemmel nem támadott részét nem érintette, támadott részében pedig a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján, a Pp. 335/A. § (1) bekezdésére vonatkozó eltérő indokolással, mellőzve az érdemi elbírálást, hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes alperes felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest.

Budapest, 2015. október 1.

Dr. Hajnal Péter sk. a tanács elnöke, Huszárné dr. Oláh Éva sk. előadó bíró, Dr. Heinemann Csilla sk. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő